

han sådan skulle have en specielt klam ånde, har jeg nu aldrig nogen sinde lagt mærke til.

(Kort bemærkning).

**Jytte Andersen (S):**

Venstres ordfører virker meget sikker på, at det her er det rigtige. Er der ikke bare en anelse bekymring for, at det lige præcis er kulturområdet, der kommer i klemme? Det har ikke sådan den samme folkelige status desværre, som omsorgen for ældre eller pasningen af børn har det i den lokale prioritering for de kommunalpolitikere, som jo sidder og skal have nogle budgetter til at hænge sammen, og som er under et meget stærkt overvågningspres fra den nuværende regering.

Altså i forhold til ældre, der har behov for omsorg, og børn, der har behov for pasning, er der så ikke en reel bekymring hos Venstres ordfører for, at det lige præcis er et gryende kulturengagement udeomkring, der bliver verftet til side med det her forslag, og som tidligere lige præcis har fået den håndsrækning, at der både var en krone fra kommunekassen og en krone fra staten?

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

**Kim Andersen (V):**

Hvad angår egnsteatrenes stilling i det her forslag: Nej, der er jeg ikke i tvivl, og jeg vil være ærlig og tilstå, at hvis jeg havde været i tvivl, hvis Venstre havde været i tvivl, ville vi have været de første til at indrømme det.

Hvis vi så ser på spørgsmålet lidt mere generelt, som fru Jytte Andersen formulerer det, vil jeg gerne sige, at det bestemt er en bekymring, som vi ofte har haft, og som jeg ofte har haft. For det er rigtigt, at kulturbudgetterne, ikke bare for egnsteatre, men over en bred kam, ofte er oppe imod nogle lidt mere hardcore ønsker og prioriteringer i de kommunale budgetlægninger. Men det har den her situation jo ikke det store med at gøre.

Derimod ser jeg det forhold, at vi nu får nogle større, mere slagkraftige, mere dynamiske kommuner, som udtryk for, at der nu bliver reel mulighed for og forhåbentlig også vilje til at styrke kommunernes engagement i kulturlivet. Det tror jeg faktisk også vil ske, fordi det lige netop er et område, hvor man kan differentiere sig i forhold til nabokommunen og skabe et ekstraordinært godt tilbud for sine borgere og tilflyttere og derved markere sig positivt.

(Kort bemærkning).

**Jytte Andersen (S):**

Det der med, at den her regering skulle have let ved at indrømme fejl, er nu ikke noget, man har åbenbart over for den undrende offentlighed tidligere, vil jeg godt sige ... (*Kim Andersen (V)*: Det er kun, fordi der er så få!) Ja, man kan jo diskutere, om der er få. Vi synes, der er temmelig mange og temmelig mange graverende fejl, bl.a. krigen i Irak, men det vedrører jo sådan set ikke teaterdiskussionen her.

Men jeg erindrer også, at Venstrefolk har været dybt bekymrede for den udvikling, der er på biblioteksområdet og har været det i nogle år, helt præcis fra det øjeblik, hvor biblioteksområdet blev lagt ud til ramkestyring. Der var en debat for nylig her i Folketinget, hvor flere gav udtryk for en dyb bekymring for en så bred folkelig institution, som bibliotekerne er.

Det er jo lige præcis et eksempel på, hvad det er for nogle budgetter, der bliver trængt, når kommunerne bliver klemt af en sparsommelig finansminister. Så jeg begriber simpelt hen ikke, at Venstres ordfører ikke kan have den mindste smule bekymring for, at egnsteaterområdet på lidt længere sigt også kommer ud for de økonomiske problemer, som der er inden for biblioteksområdet.

(Kort bemærkning).

**Kim Andersen (V):**

Nu skal vi jo ikke misforstå hinanden. For naturligvis kan man da sagtens stille scenarier op, som giver en bekymring for egnsteatrene om 7 år, om 10 år. Hvem ved noget om det? Det gør jo hverken fru Jytte Andersen eller jeg. Men hvorfor skulle egnsteatrene ikke på det tidspunkt indgå i en prioritering på lige fod med andre ting? Det kan jeg sådan set ikke finde et fornuftigt argument imod.

Med hensyn til bibliotekerne: Jeg husker jo, at der under den tidligere SR-regering, som fru Jytte Andersen var medlem af, på et tidspunkt blev givet en overordentlig stor yderligere bevilling til bibliotekerne – omkring 100 mio. kr. – og vi kunne så efterfølgende registrere, at det var en beskeden andel af de 100 mio. kr., der reelt var gået til biblioteksdrift. Det var altså et kommunalt ansvar, en kommunal prioritering. Så på den måde kan jeg godt følge fru Jytte Andersen i en vis bekymring for kulturlivet og kulturbudgetterne lokalt.

Men jeg siger så bare også, at de nye store kommuner bliver mere slagkraftige, mere pro-